

Յուսիկ Արա

Էգ քաղաք

Յողի սարսուռն է քեզ հարմար գալիս որպես հոմանիշ.
արթնանում ես հրեշտակ,
առավոտյան գանգերի կանչին հնագանդ՝
մտնում եկեղեցի ու ձեռքդ սրտիդ դրած՝ պատարագ լսում,
և Աստծու տեսքը աչքերիդ մեջ դուրս գալիս փողոց,
մեղքերիդ թողություն տված քաղաք:
Կեսօրից հետո քո աղոթատեղին սրճարանն է,
ուր երկար բամբասում ես մի բաժակ սուրճի
կամ կիտրոնով օղու շուրջ,
և երկար տալ ու առնելուց չարչրկված բախտդ կորցրած՝
մտնում ես այգի ու կիսախում նիրհով ճեմում՝
կաթիլ-կաթիլ արտասավելով աչքերիդ մեջ պահած Աստծուն:
Անողորմ դիպուկահար ես իրիկվա առաջին ժամերին.
գոհիդ ընտրում ես մանրամասն հաշվարկով գրպանիդ
և գործդ անում խնամված՝ առանց պոչ թողնելու:
Հարցեր լուծող տղա ես՝ դռանը հաշող շան նման.
վնգստում ես, վրա տալիս՝ քանի դեռ կապդ չեն ձգել:
Կեսգիշերից հետո՝ էլ ի՞նչ քաղաք, ի՞նչ հարազատ տուն,
«խաղ չկան» լիկած թշերիդ՝ լակած իշխանություն ես հաստ վզով,
գիշերային ակումբների առյուծ՝ թաթիդ տակ երկրագունդը ճգնող,
մինչև խաղատնից փախ կտաս խեղճ ու ողորմելի՝ առանց քո լումայի:
Քո անհնրմասեր քրոջ՝ Բաբելոնի արձագանքն ես, է՛գ քաղաք,
և մենք իրար հասկանում ենք գիշերային անբառ լեզվով.

քո միակ ու աղոտ հույսը ես եմ մնում լուսաբացին մոտ,
երբ հեկեկում ես պոետիս վտիտ թևերի մեջ՝
մարմնիդ վերջին փշրանքը վստահելով հենց իմ խղճին,
թեպետ արցունքիդ դառը կաթիլի մեջ
առավոտի քո աստժուց անգամ հետք մնացած չի լինում: